

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ДЕРЖАВНИЙ ЗАКЛАД «ПІВДЕННОУКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ
ПЕДАГОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ К.Д. УШИНЬСЬКОГО»
КАФЕДРА ФІЛОСОФІЇ, СОЦІОЛОГІЇ
ТА МЕНЕДЖМЕНТУ СОЦІОКУЛЬТУРНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ
ПІВДЕННО-УКРАЇНСЬКЕ ВІДДІЛЕННЯ СОЦІОЛОГІЧНОЇ АСОЦІАЦІЇ УКРАЇНИ

МАТЕРІАЛИ ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ НАУКОВО-
ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ СТУДЕНТІВ ТА
МОЛОДИХ ВЧЕНИХ

ПІВДЕННО- УКРАЇНСЬКІ НАУКОВІ СТУДІЇ

14-15 грудня, 2022 р.

м. Одеса





***Всеукраїнська науково-практична
конференція
студентів та молодих вчених
із міжнародною участю***

Програма та матеріали виступів учасників

***ПІВДЕННОУКРАЇНСЬКІ
НАУКОВІ СТУДІЇ***

підказки для ознайомлення з політичними, регіональними та матеріальними непередбаченими обставинами, які формують їх та їхню трансляцію та прийом [3, р. 31-34].

У наші дні ризик перетворився на один із провідних факторів життєдіяльності соціального суб'єкта в умовах трансформацій глобального простору. Він знайшов нові кількісні, як індивідуальні та групові, так і національні та наднаціональні, і навіть глобальні аспекти. Змінився і якісний характер ризику, він із негативного феномену перетворився на постійного супутника життя людини, на економічне благо, на товар, який купують і споживають мільйони людей. Значною мірою характер ризику детермінований напрямом розвитку суспільства та тією надшвидкісною динамікою, яку задає це суспільство. А також інституційними та ціннісними трансформаціями, які супроводжують ці динамічні зміни.

Література:

1. Вебер М. *Наука как призвание и профессия*. Избранные Произведения. Москва: Прогресс, 1990. С. 713-714.
2. Хабермас Ю. Модернизация как общественная рационализация: роль протестантской этики. *Социологическое обозрение*. 2010. Т. 9. № 3. С. 3-25.
3. Pillai M. T. The Mullaperiyar Dam: Risking Media, Mediating Risk. *Journal of Creative Communications*. 2012. V. 7. № 1-2. P. 31-52
4. Urry J. *Global Complexity*. Cambridge: Polity Press, 2003. 172 p.

Врайт Галина,

канд. філос. н., доцент кафедри філософії, соціології та менеджменту соціокультурної діяльності

Данильчук Крістіна,

студентка 3-го курсу спеціальності менеджмент соціокультурної діяльності, соціально-гуманітарного факультету

Університет Ушинського, м. Одеса, Україна

ОСОБЛИВОСТІ ОСВІТНЬОЇ СИСТЕМИ ТУРЕЧЧИНИ

Сучасна система освіти в Туреччині почала розвиватися після проголошення республіки у 1923 році. До революції Ататюрка більшість навчальних закладів були зосереджені в містах і перебували в руках релігійних установ. Після проголошення республіки всі навчальні заклади перейшли під контроль держави, а освіта мала світський характер. Загальну обов'язкову безкоштовну початкову освіту було запроваджено у 1924 році, а спільне навчання на всіх рівнях – у 1927 році [2].

У квітні 1928 року президент Мустафа Кемаль Ататюрк створив Комісію з питань алфавіту. Оновлена Туреччина стала світською державою, а президент

прагнув позбутися слідів арабського впливу, в тому числі й арабської писемності. За підрахунками комісії, для переходу всієї країни на латиницю мало знадобитися щонайменше п'ять років, але Ататюрк вирішив провести реформу в більш стислі терміни. За три місяці всі школи були переведені на новий алфавіт, понад мільйон службовців склали іспит з латинської мови. 3 листопада 1928 року новий алфавіт було затверджено державним законом.

Загальна освіта на всіх рівнях підтримується центральним урядом, який відповідає за фінансові витрати на освіту, що становлять близько 10% від загального бюджету країни. Міністерство освіти суворо контролює управління системою освіти: воно відповідає за підготовку навчальної програми, координацію роботи державних, приватних і добровільних організацій, проектування і будівництво шкіл, розробку навчальних матеріалів тощо [6].

Система освіти складається з двох основних підрозділів, які називаються «формальна» і «неформальна» освіта. Формальна освіта – це «дошкільна освіта», «початкова освіта», «середня освіта», «вища освіта». «Неформальна освіта» - це та частина освіти, яка підтримується міністерством і не входить до системи формальної освіти.

Традиційно «формальна» освіта включає в себе наступне:

1. дошкільна освіта;
2. початкова шкільна освіта;
3. початкова середня освіта;
4. вища освіта;

«Неформальна» освіта – це інша освіта, яка підтримується міністерством і не є частиною формальної системи. Тренінгові центри, професійні школи, центри народної освіти, технікуми для дорослих – все це відноситься до «неформальної» освіти.

Дошкільна освіта в Туреччині не є обов'язковою. Однак, його слід приймати дітям з розумовими або фізичними вадами. Для кожної такої дитини розробляється індивідуальний план навчання. При цьому, на кожному етапі її розвитку з дитиною працюють батьки разом з педагогами.

Як і в багатьох системах дошкільної освіти за кордоном, в Туреччині діти набувають навичок і знань не тільки в яслах, приватних і державних дитячих садках. Вони опановують певну базу навичок у підготовчих класах, а також у закладах, що належать до різних відомств та міністерств. Програми для дітей є різноманітними та насиченими за змістом. Вони включають в себе уроки читання, навчання грамоті та музики. Крім того, діти відвідують кіно та театр, за їх участю проводяться костюмовані заходи та тематичні вечори. Разом з тим, у дошкільних навчальних закладах Туреччини не викладаються конкретні навчальні дисципліни [4].

Основною метою дошкільної освіти є сприяння фізичному та розумовому розвитку дітей. У дитячих садках діти розвивають мовні навички та готуються до початкової школи. Такого віку вони досягають у 5-6 років.

Початкова освіта для всіх громадян країни гарантується Конституцією. Однак така освіта надається не лише в державних школах. У Туреччині відкрито велику кількість приватних закладів. Вони надають освітні послуги лише на платній основі.

Метою початкової освіти в Туреччині є надання дітям базових знань і навичок, необхідних для цього віку, які підготують їх до переходу на наступний етап відповідно до їх здібностей та інтересів. Крім того, у віці 13-14 років учні знайомляться з університетами та різними спеціальностями. Це має допомогти їм визначитися з майбутньою професією.

Систему вищої освіти в Туреччині можна вважати елітарною, оскільки вона дозволяє представникам класів з низьким та середнім рівнем доходу підвищити свій життєвий рівень та соціальний статус.

Бажаючих стати студентами університету завжди є велика кількість. Але при цьому держава не працює над розширенням університетської системи. Це пояснюється відсутністю достатньої кількості висококваліфікованих викладацьких кадрів та небажанням знижувати рівень освіти.

Вищі школи і професійні школи дають можливість отримання різних професій. Вищі школи і професійні вищі школи передбачають 4-річний курс навчання, крім того, існують дворічні школи для підвищення кваліфікації керівного складу. Щорічний набір студентів в інститути і вищі школи планується і остаточно визначається Радою з вищої освіти. Таким чином, Рада бере до уваги насущні потреби країни у фахівцях того або іншого напрямку [3].

Отже, завдяки співпраці з європейськими законодавчими і виконавчими органами, змінам у законодавстві система професійно-технічної освіти Туреччини за останні п'ятнадцять років пережила ряд глобальних змін, які наблизили її до загальноєвропейських стандартів і дозволили активно співпрацювати із міжнародними освітніми закладами і організаціями, виховувати конкурентоздатну робочу силу і відповідно підвищувати промисловий потенціал [1].

Реформи освіти призводять до загальних змін і поступового переходу на нове, і реформи в турецькій системі професійного навчання не є винятком. Останні події в турецькій системі професійного навчання мають на меті досягнення більш гнучких рамок адаптації до потреб окремих осіб та ринку праці. Нова концепція професійної освіти Туреччини покликана бути більш децентралізованою, адаптивною до потреб ринку праці та особистісно орієнтованою. Тому необхідно і надалі посилювати зв'язки між промисловістю і місцевими професійними навчальними закладами, сприяти кращому інформуванню про зміст реформ викладачів і зміні їх ставлення до нового в навчанні [5].

Література:

1. Сучасний стан професійної освіти Туреччини: досвід реформування
URL:https://lib.iitta.gov.ua/4207/1/Suchasniy_stan_osviti_Turechini.pdf

2. Освіта у Туреччині URL:<https://www.slideshare.net/AngelinaZrolko/ss-48533297>
3. Сапожніков С.В. Система вищої освіти Турецької республіки в умовах сьогодення. Вісник Дніпропетровського університету економіки та права імені Альфреда Нобеля. Серія «Педагогіка і психологія» №1 (1) – Дніпропетровськ, 2011.
4. Освіта в Туреччині: система освіти, цілі, завдання, умови для навчання та модернізація URL:<https://bigbro.com.ua/osvita-v-turechchini-sistema-osviti-tsili-zavdannya-umovi-dlya-navchannya-ta-modernizatsiya/>
5. Труднощі у реформуванні програми професійно-технічної освіти Туреччини на сучасному етапі URL: https://lib.iitta.gov.ua/4208/1/Trudnoshi_u_reformuvanni.pdf
6. TÜRK EĞİTİM SİSTEMİNİN ÖZELLİKLERİ URL:file:///C:/Users/User/Downloads/5902-35099-1-PB.pdf

*Павлова Анастасія,
здобувачка першого (бакалаврського) рівня вищої освіти,
факультету початкового навчання
Науковий керівник: **Петінова Оксана**, д. філос.н.,
професор кафедри філософії,
соціології та менеджменту соціокультурної діяльності,
Університет Ушинського, м. Одеса, Україна*

МІФ ПРО СІЗІФА: СУТЬ ТА ЗНАЧЕННЯ АБСУРДУ

Альбер Камю – французький романіст, філософ, естетик, есеїст. Його доробку належить два романи, три повісті і понад два десятки коротких прозових творів, що зустріли схвальні відгуки як на літературній ниві, так і на філософському поприщі. Але Камю важко віднести до якоїсь конкретної філософської традиції, адже він завжди протидіяв будь-якій школі, не визнавав жодну норму, аналітично спростовував аргументи своїх сучасників і творив власний «сенс». Дослідницьких робіт по творчості письменника в країні дуже мало. У наявних же роботах, увагу дослідників як правило зосереджено на пізній творчості письменника або на утриманні його робіт, не зачіпається філософський аспект. Тому актуальність статті обумовлена необхідністю цілісного осмислення проблеми абсурду людини у творчості Камю.

Найяскравішими представниками «театру абсурду» вважаються Е. Йонеско, С. Беккет, Ж. Жене, почасти — А. Адамов, Е. Олбі та ін. Утім, термін «театр абсурду» є досить умовним. Відомий англійський літературознавець М. Есслін, який його запровадив, зазначав, що не існує «ні організованого напрямку, ні мистецької школи», яка б називалася «театром абсурду». Часто виникнення творів “театру абсурду” пов’язували з філософією екзистенціалізму, перш за все – з творчістю А. Камю. Абсурдисти, подібно до